tion i hvilket som helst Forhold, da er Ordet Patriot, hvordan man saa end tager det, ensbetydende med „Smigrer“ (courtier), hvad jeg ikke er, skjønt jeg har skrevet „Napoleon III. i Italien“. Det er paa Tide at drage Grænserne for visse Udtryks Betydning og udvide Betydningen af andre. Nationalfølelse er udmærket paa sine Steder, og Egenkjærlighedens Instinkt opholder Mennesket, og det kan udvikles til opofrende Dyder. Ikke-Intervention i Nabostaternes Forhold er en værdifuld politisk Dyd, men Ikke-Intervention betyder ikke at gaa forbi, naar din Næste falder blandt Røvere. Jeg maa sige, jeg drømmer om den Tid, da en engelsk Statsmand skal fremstaa med et Hjærte for stort for England, en som har Mod til over for sine Landsmænd aabent at udtale om en eller anden paatænkt Politik: — „Det vil være til Gavn for Eders Handel; det er nødvendigt for at befæste Eders Magtstilling; men det vil være vort Nabofolk imod; det vil skade det eller det Folk; det vil ikke gavne Menneskeheden i Almindelighed: derfor opgiv det! det sømmer sig ikke for Eder og ikke for mig!“ Naar en engelsk Minister tør tale saaledes, og det engelske Folk tilraaber denne Tale Bifald, da vil Nationen naa højt i Hæder og dens Ros vil lyde, ikke fra Landet selv og dets Borgere, men komme til det udefra, fra andre, som al Ros, der har Værd, altid bør, vil lyde fra dets allierede og fra de Folk, der ved det ere frelste. Og Digtere, der skrive om den Tids Begivenheder, ville ikke have nødig at retfærdiggjøre sig mod Beskyldninger for i Digte at saare Nationalfølelsen“.

Hendes Hovedværk er *„Aurora Leigh“*. Før det var hun i sit Fødeland anerkjendt som en kundskabsrig og betydelig Forfatterinde og begavet Digterinde; dette Værk gav hende Plads blandt de ypperste, og hendes Navn fandt Vej vidt ud over England. Hendes mindre Digte give vel Forestilling om en varmtfølende, rigt begavet Menneskesjæl, der meddeler sig til os. Hun strør ud med rund Haand; det er som mellem Venner: vi give baade en og anden et Indblik i vor Sjæl, efter som det nu stemmer med vort særegne Forhold til netop den Ven; men kun i et enkelt Forhold give vi os uforbeholdent hen og give, saa vidt vor Evne og Ejendommelighed rækker. Dette sidste gjør Mrs. Browning i „Aurora Leigh“. Vanskelig findes et fyldigere Udtryk for denne Bogs rige, ejendommelige Skjønhed end en Udtalelse af Taine i „Rejseskizzer fra